

Ἰππίου, μέχρι τοῦ 500 π.Χ. περίπου (Πίν. 3, 1 καὶ 5, 2 καὶ 6, 3 καὶ 7).

Τετράδραγμα ἀπὸ τοῦ 490 - 480¹¹ (Πίν. 3, 4 καὶ 8, 5 καὶ 10, 6 καὶ 11). Τετράδραχμον μετὰ (;) τὴν μάχην τῆς Σαλαμίνος. Ἐπὶ τοῦ κράνου διακρίνονται σαφῶς φύλλα ἐλαίας καὶ ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως πλὴν τοῦ κλαδίσκου ἐλαίας καὶ μηνίσκος (Πίν. 3, 11 καὶ 16).

Δίδραχμον καὶ τετράδραχμον περὶ τὸ 470 - 460 (Πίν. 3, 12 καὶ 17, 13 καὶ 18).

Τὰ δύο ἀθηναϊκὰ τετράδραγμα τῆς ἐποχῆς τῶν ἀρχόντων εἶναι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπὸ μὴ γνωστῆς¹² σφραγίδας (Πίν. 3, 19 καὶ 20, 21 καὶ 22).

Μικρὰ ἐπιλογή τῆς Συλλογῆς ἔχει ἐκτεθῆ εἰς τρεῖς προθήκας τῆς δευτέρας αἰθούσης τοῦ Μουσείου.

Σημαντικῶς ἐπλουτίσθη κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡ βιβλιοθήκη διὰ βιβλίων προερχομένων ἐκ δωρεῶν:

1) Ἡ American Numismatic Society συνέχισε τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐκδόσεών της: Numismatic Notes and Monographs, Museum Notes, Numismatic Studies, ἀριθ. 10, Centennial Publication κ.τ.λ.

2) Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ἐδῶρθε 500 περίπου τόμους διαφόρου νομισματικοῦ περιεχομένου, συμπληροῦντας κενὰ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Συλλογῆς ἐκ τῆς βιβλιοθήκης Μ. Βλαστοῦ.

3) Ὁ κ. Ἰωάννης Πασοῦς ἐδῶρθε ὀλόκληρον τὴν μέχρι τῆς ἐποχῆς δημοσιευομένην σειρὰν τῆς Sylloge Nummorum Graecorum.

4) Ὁ Εὐθύμιος Κυριάκης ἐδῶρθε μεταξύ ἄλλων καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Furtwängler: Die Antiken Gemmen.

5) Οἱ κληρονόμοι τοῦ Γρηγορίου Ἐμπεδοκλέους, μετὰ τῆς Νομισματικῆς Συλλογῆς, ἐδῶρθεσαν καὶ τὴν βιβλιοθήκην του περιέχουσαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὴν σειρὰν τῶν καταλόγων τοῦ British Museum.

6) Ἐπίσης βιβλία ἐδῶρθεσαν ἡ American Numismatic Association διὰ τοῦ προέδρου της Ο.Η. Dodson, ὁ καθηγητῆς Louis Robert καὶ ἡ δ. Πηνελόπη Φωτιάδη.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία διέθεσε, τέλος, σημαντικὴν πίστωσιν διὰ τῆς ὁποίας συνεπληρώθησαν κυρίως κενὰ τῶν νομισματικῶν περιοδικῶν.

ΕΙΡΗΝΗ ΒΑΡΟΥΧΑ

11. Σύμφωνα μὲ τὰς νέας χρονολογήσεις τοῦ C.M. Kraay, NC 1956 σ. 43 κ.έ.

12. Πρὸβλ. M. Thompson, The new style coinage of Athens, ἀριθ. 37β καὶ 98d.

Β. Ἐπιγραφικὴ Συλλογὴ

Μὲ τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου μετὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον συνδέεται στενῶς καὶ ἡ ἀνακαίνισις τῆς Ἐπιγραφικῆς Συλλογῆς, ἀφοῦ στεγάζονται εἰς τὸ ἴδιον κτήριο. Εἰδικῶς διὰ τὴν Συλλογὴν προέκυψαν ὀρισμένα δυσχέρεια: διότι τὸ περιεχόμενον τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου εἶχεν ἀποκρυβῆ κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου καὶ παραμένει εἰς τὰ καταφύγια κατὰ τὴν διάρκειάν του· συνεπῶς οἱ ἐργολάβοι ἠδύναντο νὰ κινηθῶσιν κατ' ἀρχὰς τοῦλάχιστον ἐλευθέρως εἰς τὸ μεγαλύτερον τμήμα του. Ἀντιθέτως, οἱ ἐνεπίγραφοι λίθοι εἶχον παραμένει εἰς τὴν θέσιν των καί, ὅταν γειτνιάζον τμήμα τοῦ Μουσείου ἐπεσκευάζετο, εἰδικῶς πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν τῆς Συλλογῆς, ἔπρεπε νὰ ἀποκομισθῶσιν ἐν τάχει αἱ ἐπιγραφαὶ ἐκεῖθεν. Τὸ πρόβλημα ὅμως ἦτο, ποῦ νὰ μεταφερθοῦν; Διότι, δὲν ὑπῆρχον διαθέσιμοι χώροι ἐπαρκεῖς διὰ τὸσον πολὺ καὶ τόσων μεγάλων διαστάσεων ὑλικόν. Παρέστη ἐπανειλημμένως ἀνάγκη, ὅπως τμήματα τοῦ ὑλικοῦ τῆς αὐλῆς ἢ τῶν αἰθουσῶν μεταφερθῶσιν εἰς διάφορα καὶ ἀπέχοντα ἀλλήλων σημεῖα, ἵνα μετακινηθῶσι καὶ ἐκεῖθεν ἐκ νέου. Τοῦτο εἶχεν ὡς συνέπειαν, πλὴν ἄλλων, νὰ ἀποσβεσθῶσιν οἱ ἀριθμοὶ εὐρητηρίου τῶν λίθων, — ἀναεοῦμενοι πρότερον καθ' ἕκαστον ἔτος — καὶ νὰ χρειασθῆ πολλὸς χρόνος καὶ κόπος μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ταῦτισιν τῶν μικρῶν ἐνεπιγράφων τεμαχίων.

Ἡ μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀνακαίνισεως τῆς Συλλογῆς μορφή της ἦτο περίπου ἡ ἐξῆς: Αἱ ἐπιγραφαὶ ἦσαν ἐκθεθειμένα εἰς μίαν μεγάλην ἐσωτερικὴν ὑπαίθριον αὐλὴν καὶ 5 ἡμιυπογείους αἰθούσας περὶ αὐτήν. Ὑπῆρχον ἀκόμη πολλαὶ ἐπιγραφαὶ, κατὰ μέγα μέρος κιονίσκοι, εἰς μίαν ἄλλην ἐξωτερικὴν αὐλὴν βορείως τοῦ κτηρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν Βασιλέως Ἡρακλείου.

Ὅταν πρὸ ἐτῶν εἶχε γίνῃ ἡ τακτοποίησις τῶν ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι μετεφέρθησαν ἐκ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας καὶ ὅπου ἄλλοῦ ἀνὰ τὴν Ἀττικὴν κυρίως εὐρέθησαν, ὁ μελετητῆς θὰ ἐκινεῖτο ἐλευθέρως εἰς τὸ Ἐπιγραφικόν καὶ θὰ εὕρισκεν εὐκόλως τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα ἐχρειάζετο πρὸς σπουδὴν, ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ παλαιὰ κατ' ἀριθμητικὴν σειρὰν διάταξις τῶν λίθων εἶχε διαταραχθῆ, διότι τὸ ὑλικὸν ἠὺξήθη κατὰ ποσότητα δυσανάλογον πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας χώρους καὶ οἱ λίθοι ἐτοποθετοῦντο ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχεν εἰσέτι ὀλίγος διαθέσιμος χώρος. Ἐπρεπε, λοιπόν, μὲ τὴν ἀνακαίνισιν νὰ ἐξοικονομηθοῦν χώροι διὰ τὴν ἀνεωτέραν τοποθέτησιν τῶν 13.337 ἐνεπιγράφων λίθων. Τοῦτο δὲν ἐπετεύχθη πλήρως, διότι δύο εἰσέτι αἰθουσαι χρειάζονται.

Οί προστεθέντες νέοι χώροι είναι:

Ἐν πρώτοις ἀφηρέθησαν οἱ κατὰ μήκος τῆς προσόψεως καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τοσίτσα ὄγκοι χωμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε κτηάριον. Ἡ θέσις αὕτη διεμορφώθη εἰς τρόπον ὥστε, κατὰ τὸ μέσον καὶ ἐκατέρωθεν ἐστεγασμένου προτύλου, νὰ παραμείνῃ ὑπαίθριος αὐλὴ ἐμβαδοῦ 420 μ² (Πίν. 4 α). Εἰς ταύτην ἐτοποθετήθησαν ἀρκεταὶ ἐπιγραφαί, κυρίως ἐνεπιγράφοι στήλαι, ἐρειδόμεναι ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ κτηρίου. Κατὰ τὰ ἄκρα τῆς αὐλῆς ὑψώθη ἀνὰ μία τετράγωνος αἶθουσα, ἐμβαδοῦ 175 μ². Εἰς ταύτας, ἐτοποθετήσαμεν, εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰ τῶ εἰσερχομένων (ὑπ' ἀριθ. 11) (Πίν. 4 β) ἐπιγραφὰς ἐκ τῆς ἀρχαϊκῆς μόνον ἐποχῆς, εἰς δὲ τὴν δεξιὰ (ὑπ' ἀριθ. 9) σειρὰν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων καὶ πλέον ἀντιπροσωπευτικῶν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς γραφῆς, ἀπὸ τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς μέχρι τῶν ὑστέρων ρωμαϊκῶν χρόνων. Αἱ δύο αὗται αἶθουσαι προορίζονται διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κοινού, αἱ ἄλλαι εἶναι κυρίως αἶθουσαι μελέτης.

Πλήν τῶν δύο κατὰ τὴν πρόσοψιν νέων αἰθουσῶν προσετέθησαν τρεῖς ἀκόμη ἀρκετὰ εὐρύχωροι (Πίν. 4 γ) ὑπὸ τὰς αἰθούσας τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τῆς αὐλῆς (ὑπ' ἀριθ. 7, 8, 10) εἰς θέσιν, ἥτις ἄλλοτε ἐπληροῦτο χωμάτων. Ἐκεῖ μετεφέραμεν τὸ πλεῖστον τῶν κιονίσκων καὶ βάθρων ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἡρακλείου αὐλῆν.

Ἡ ὑπαίθριος αὐλὴ περιωρίσθη καὶ τμήμα τῆς, κατὰ τὸ βόρειον, ἀνατολικόν, ὡς καὶ τὸ δυτικόν, ἐχωρίσθη διὰ τοίχου καὶ ἐσχηματίσθησαν ἐκεῖ εὐρεῖς (πλάτ. 8 μ.) καὶ φωτεινοὶ διάδρομοι ἐστεγασμένοι, λίαν χρήσιμοι διὰ τὴν ἐναπόθεσιν βάθρων, ὡς καὶ τὴν στήριξιν ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ὑψηλῶν ἐπιγραφῶν. Κατὰ τὸ μέσον τῶν διαδρόμων, μεγάλοι ἐπάλληλοι ρυμοὶ ἐπὶ μεταλλικοῦ σκελετοῦ ἐδέχθησαν πλήθος μικροτέρων ἐπιγραφῶν.

Ἀπὸ τὴν οὕτως διαμορφωθεῖσαν αὐλῆν, δύο μαρμάριναι κλίμακες ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς ὄδηγουν εἰς ὑπερώων, τὴν στέγην δηλαδὴ τῶν προαναφερθέντων διαδρόμων. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ ὑψοῦται ἡ βῆ τῶν προστεθεισῶν νέων αἰθουσῶν. Αὕτη διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, εἰς τὸ μικρότερον τῶν ὁποίων ἐστεγάσθησαν αἱ μὴ ἀττικά ἐπιγραφαί. Ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς προσόψεως τῆς ἐρείδονται ἐρμαϊκαὶ στήλαι, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε ἔφερον κεφαλὰς κοσμητῶν.

Εἰς τὸν ὑπόλοιπον ἐκεῖ ὑπαίθριον χώρον ἔχει στηθῆ σημαντικὸς ἀριθμὸς ἐπιγραφῶν, κεχαρμαγμένων μεγάλαις γράμμασι, ἐπὶ δὲ τῶν σχηματιζομένων οἰνοῖ μετοπῶν μεταξὺ τῶν παραθύρων τοῦ κτηρίου, ἀνθήματα ἐπιτυμβίων στηλῶν (Πίν. 5 α).

Εἰς τὰς 5 παλαιὰς αἰθούσας δὲν ἔγιναν σημαντικαὶ μεταβολαί· ἀφηρέθη ὁμοῦ τὸ πλακόστρωτον δάπεδόν τῶν καὶ ἀντικατεστάθη διὰ μωσαϊκοῦ, ἔγιναν νέα ἐπιχρίσματα, ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων, ὡς καὶ κατὰ τὸ μέσον, κατεσκευάσθησαν ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροκονιάματος ρυμοὶ μετὰ ξυλίνης ἐπενδύσεως. Ὁ τελευταῖος κάτω ἔγινεν ὑψηλότερος, διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ὄγκωδεστέρων λίθων (Πίν. 5 β).

Κατὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ὑλικοῦ ἐλήφθη φροντίς, ὥστε εἰς τὰς παλαιὰς αἰθούσας 1, 2 καὶ 5 νὰ παραμείνωσι, κατὰ τὸ δυνατόν, αἱ ἐπιγραφαί, αἱ ὁποῖαι καὶ πρότερον ἦσαν ἐκεῖ, διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῶν μελετητῶν, πρὸ παντός δὲ, νὰ διατηρηθῆ ἢ κατ' ἀριθμητικὴν σειρὰν τοποθέτησις τῶν λίθων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπεδιώξαμεν καὶ εἰς τὰς ἄλλας αἰθούσας. Ἐξαιρέσιν ἀπέτελεσαν οἱ ὑπαίθριοι χώροι, εἰς οὓς ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθῶσιν αἱ διαστάσεις τῶν λίθων πρὸς τὸν οἰκοδομικὸς διαμορφωθέντα χώρον.

Κατὰ τὴν ἐπανεκθέσιν, ἐκάστη τῶν ἐπιγραφῶν τυγχάνει ἐιδικῆς ἐπεξεργασίας. Πλήν τοῦ καθαρισμοῦ τῆς, ἐφ' ὅσον εἶναι συγκεκολλημένη μετ' ἄλλην, ἀποκολλῶνται τὰ τεμάχια. Τοῦτο, διότι εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ὡς μέταλλον συγκατατίθεσιν τῶν ἐνεπιγράφων τεμαχίων ἐχρησιμοποιεῖτο ὁ σίδηρος, καὶ ὄχι ὁ ὄρειχαλκος ὡς σήμερον. Συνεπεία τούτου πολλοὶ συγκεκολλημένοι λίθοι ἐπαθον ὀξειδώσεις, ἐνίοτε δὲ καὶ διερράγησαν. Χιλιᾶδες ἄλλαι ἐξ αὐτῶν διελύθησαν καὶ συνεκολληθήσαν ἐκ νέου. Ἐκ παραλλήλου ἀντικατεστάθη ὁ γύψος, μετ' ὅποιον συνεπληροῦντο τὰ κενά, ὅστις εἶχε φθαρῆ ἢ ἀμαυρωθῆ ἀπὸ τὴν κατασκευὴν ἐκτύπων. Ἐπὶ τοῦ νέου γύψου στρώμα χρώματος τὸν προφυλάσσει καὶ συγχρόνως προβάλλει καλύτερον τὰ τεμάχια μαρμάρου. Εἰς μερικὰς ἑκατοντάδας ἀνέρχονται καὶ τὰ ἐνεπιγραφα τεμάχια, τὰ ὁποῖα συνεκολλήθησαν διὰ πρῶτην φοράν.

Αἱ ἐργασίαι συνεχίζονται. Ἀπομένουν κυρίως συγκεκολληθεῖς λίθων, ὡς καὶ ἡ ἀνίδρυσις, ἐπὶ τοιχαρίου εἰς τὴν βάσιν τῶν τοίχων τῶν διαδρόμων, τῶν μεγάλων στηλῶν μετὰ τὰ ὀνόματα ἐφήβων. Αὐταὶ σύγκεινται ἐκ πολλῶν μικρῶν τεμαχίων τοποθετημένων ἐντὸς ξυλίνων πλαισίων. Ἐπειδὴ ὁ συνέχων ταῦτα γύψος ἔχει διαλυθῆ, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ γίνῃ νέα συναρμολόγησις τῶν τεμαχίων, ἐργασία, ἥτις ἀπαιτεῖ χρόνον καὶ δαπάνας (εὐρεῖα χρησιμοποίησις ράβδων ὄρειχαλκου, γύψου, συνδετικῆς κόλλας καὶ ὕψου, τσιμέντου διὰ τὰς βάσεις). Τοῦ συνεργείου διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην προΐσταται ὁ ἐμπειρὸς, ἄλλοτε τεχνίτης ἐν τῷ Μουσεῖῳ, Ν. Φράγκος. Ἄλλο συνεργεῖον διὰ τὰς μεταφορὰς τῶν λίθων ἀσχολεῖται καὶ μετ' ὅσον

χρωματισμόν του γόψου, ὅστις ρυπαίνεται εὐκόλως.

Ἐκ παραλλήλου προχωρεῖ ἡ σύνταξις τοῦ νέου Εὐρετηρίου παρά τῆς Κας Πέππα - Δελμούζου, ἡ ταξινομήσις τοῦ φωτογραφικοῦ ἀρχείου καὶ ὁ ἐμπλουτισμός τῆς βιβλιοθήκης, ἡ ὁποία χάρις εἰς χορηγηθείσας ὑπὸ τοῦ ΤΑΠ ἐπαρκεῖς δι' ἀγορὰν βιβλίων πιστώσεις ἔχει γίνεαι ἀξιόλογος. Ἦγοράσθη σειρά τῶν σπουδαιότερων κλασσικῶν, πολλὰ σώματα ἐπιγραφῶν (Δελφικαί, Κρήτης κ.λ.π.) τόμοι ἀπαραιτήτων περιοδικῶν συγγραμμάτων, ὡς S. E. G., R. E. G, Hellenica, δώδεκα τόμοι τοῦ Handbuch der Altertumswissenschaft, τὸ Syll³. κλπ.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΜΙΤΣΟΣ

*

BYZANTINON ΜΟΥΣΕΙΟΝ (1946 - 1959)

Αἱ Συλλογαὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου ἐξετέθησαν μετὰ τὸν πόλεμον εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Δουκίσσης τῆς Πλακεντίας, ὅπου ἐστεγαζόντο καὶ πρότερον.

Αἱ πάσης φύσεως ἐργασίαι τῆς ἀνακαινίσεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ Μουσείου, ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως μέχρι τοῦ θέρους τοῦ 1960, ἐγένοντο πᾶσαι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ τῇ ἀμέσῳ προσωπικῇ συμμετοχῇ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Σωτηρίου, Διευθυντοῦ τότε τοῦ Μουσείου, βοηθουμένου ὑπὸ τῆς κ. Μαρίας Γ. Σωτηρίου καὶ τῆς Ἐπιμελητριάς τοῦ Μουσείου κ. Ἄνας Χατζηνικολάου.

Εἰς τὸ ὑπάρχον συγκρότημα κτηρίων προσετέθη (1951), εἰς τὴν ἀνατολικὴν πτέρυγα τοῦ Μουσείου, μεγάλη αἴθουσα φωτιζομένη ἐκ τῆς ὀροφῆς, κατὰ τὴν νέαν ἀντίληψιν περὶ φωτισμοῦ τῶν Μουσειῶν. Ἡ μελέτη τῆς νέας αἰθούσης ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Δούρα, τῶν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ἡ αἴθουσα αὕτη δὲν ἠλλοίωσεν τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τῶν κτηρίων τοῦ Μουσείου. Ἐκτοτε δὲν ἐγένοντο νέαι κτηριακαὶ ἐγκαταστάσεις, ἀλλὰ μόνον συντηρήσις καὶ μεταρρυθμίσεις τῶν ἐσωτερικῶν χώρων.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1953, χάρις εἰς τὰ κονδύλια ἐπακεθέσεων τῶν Μουσειῶν, ἀντικατεστάθησαν αἱ προθήκαι διὰ νέων εἰς ὄλας σχεδὸν τὰς αἰθούσας, ἐγένετο ἀνανέωσις καὶ πλουτισμός τῆς ἐπιπλώσεως τῶν γραφείων καὶ τῆς βιβλιοθήκης, διαρρυθμίσεις διὰ τὴν καλυτέραν λειτουργίαν τοῦ ἐκδοτηρίου εἰσιτηρίων κ.λ.π.

Ἐγένοντο ἐπίσης αἱ κάτωθι ἐργασίαι:

α. Συντήρησις τῶν ἀντικειμένων καὶ ἰδιαιτέρως δεκάδων ἀξιολόγων εἰκόνων ὑπὸ τῶν εἰδικῶν συντηρητῶν (Πίν. 6 καὶ 7) κ. Φ. Ζαχαρίου, Τ. Μαργαριτώφ καὶ Ε. Νουκάκη.

β. Καταγραφή, κατάταξις καὶ ἐκθεσις γλυπτῶν (περὶ τὰ 1600 τεμάχια).

γ. Φωτογράφησις καὶ δελτιογράφησις εἰκόνων (περὶ τὰ 3000 τεμάχια).

δ. Ἀνακατάταξις μερικῆ τῶν ἐκθεμάτων εἰς τὰς αἰθούσας καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ἀντικειμένων μικροτεχνίας.

Εἰς τὰς ἐργασίας αὐτάς εἰργάσθησαν αἱ δίδες Ἄναστ. Δημητριάδου, Φανῆ Κουτσοκώστα, Λέλα Κουνουπιώτου καὶ ἡ κ. Χριστίνα Πάσχου.

Τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸ Μουσεῖον ἀντικειμένων μετὰ τὸν πόλεμον ἕως τὸ 1960 εἶναι τὰ ἑξῆς:

Α'. Ἐκ δωρεῶν:

1. Συλλογὴ Χ. Λαμπίκη (εἰκόνες 109, χειρόγραφα 2, ξυλόγλυπτα εἰκονίδια 4).
2. Δωρεὰ Ἑλληνικῆς Κοινότητος Νεαπόλεως Ἰταλίας (10 εἰκόνες).
3. Συλλογὴ Κατσαρᾶ (75 εἰκόνες).
4. Συλλογὴ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας (εἰκόνες 30).
5. Συλλογὴ Γ. Μακκᾶ (9 εἰκόνες).
6. Δωρεὰ Ἄ. Χατζηαργύρη (5 εἰκόνες).
7. Δωρεὰ Κ.Π. Κριεζῆ (3 εἰκόνες καὶ 2 χαλκογραφίαι).
8. Δωρεὰ G. Gade (ἕξ ἀνάγλυφοι πλάκες κοπτικῆς τέχνης).
9. Κληρονομία Μελισσιδίου (25 εἰκόνες).
10. Δύο μετάλλιναι παλαιοχριστιανικαὶ εὐλογίαι.
11. Εἰκὼν Χριστοῦ μεγάλη, τοῦ 1577.
12. Νόμισμα χρυσοῦν.
13. Εἰκὼν Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ (14ου αἰ., τέχνης Κωνσταντινουπόλεως)¹.

Β'. Ἐξ ἀγορᾶς:

1. Εἰκὼν τοῦ Ἀκαθίστου (17ου αἰ.).
2. Δύο βημόθυρα (16ου αἰ.).
3. Εἰκὼν Ἀγίας Αἰκατερίνης (17ου αἰ.).

Γ' Ἐξ ἀνασκαφῶν:

1. Εἰκοσι τέσσαρα πήλινα καὶ ὑάλινα ἀγγεῖα (24) ἀπὸ ἀνασκαφῆν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ καὶ δέκα παρόμοια ἀπὸ τάφον παρὰ τὴν ὁδὸν Βούρβαχη.

1. Βλ. Μ. Σωτηρίου, Παλαιολόγειος εἰκὼν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, Δελτίον Χ.Α.Ε. Ἀθήναι 1960, σελ. 80 - 86.